

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἀσπιδίων..... 15
261—Γραφείον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Αἱ συγκρίσεις δύνανται νὰ παράσχωσι λίαν ἀτελῆ ἰδέαν τῆς ὑπερβαλλούσης τὴν γνῶσιν ἀγάπης. Καὶ ἂν πᾶσαν τὴν ἀγάπην πάντων τῶν ἀνθρώπων ὅσοι ἐξῆσαν ἢ θέλουσι ζῆσει ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πᾶσαν τὴν ἀγάπην τῶν ἀγγέλων, ἐνώσωμεν ἐν μιᾷ καρδίᾳ, δὴ εὐρωμεν ταύτην ψυχρὰν παραβαλλομένην πρὸς τὴν κεντηθεῖσαν διὰ τῆς λόγῃς τῶν στρατιωτῶν καρδίαν. Οἱ Ἰουδαῖοι εἶδον μόνον αἷμα καὶ ὕδωρ, ἀλλ' ἡ πίστις δύναται νὰ διακρίνῃ λαμπρὸν ὠκεανὸν αἰωνίου ἀγάπης ἐκχυνόμενον ἀπὸ τῶν πληγῶν τούτων. Ἐντύπωσιν τινὰ τῆς δόξης ταύτης δυνάμεθα νὰ λάβωμεν ἐξετάζοντες τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς. Πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν πάσας τὰς πνευματικὰς καὶ αἰωνίους εὐλογίας τὰς ὁποίας ἔλαβεν ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τέσσαρας χιλιάδας ἔτη πρὸ τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ, ἢ τὰς μετέπειτα ληφθείσας ἢ ὅσαι δὴ ληφθῶσι μετὰ τὴν συντέλειαν τοῦ αἰῶνος· πάσας τὰς διασώσεις ἀπὸ αἰωνίου ἀθλιότητος· πάντας τοὺς ὠκεανούς τῆς χαρᾶς ἐν τῷ οὐρανῷ· τὸν ποταμὸν τῶν ὑδάτων τῆς ζωῆς τοῦ ὁποίου αἰωνίως θέλουσι ἀπολαύει πλήθη ἀνθρώπων ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης· πρέπει νὰ θεωρήσωμεν πάσας τὰς εὐλογίας ταύτας ὡς προερχομένας ἀπὸ τῆς ἀγάπης ἐκείνης ἣτις ἐξετυλίχθη ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ.

Πᾶσαι αἱ τελειότητες καὶ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ εἰσι τωσαῦται τροποποιήσεις τῆς ἀγάπης αὐτοῦ. Τί ἕτερον εἶναι ἡ παντοδυναμία του ἢ ὁ βραχίων τῆς ἀγάπης του; Τί εἶναι ἡ πανσοφία του πλὴν τὸ μέσον δι' οὗ θεωρεῖ τὰ ἀντικείμενα τῆς ἀγάπης του; Τί εἶναι ἡ σοφία του,

εἰμὴ τὸ σχέδιον τῆς ἀγάπης αὐτοῦ; Τί ἕτερον εἶναι αἱ προσφοραὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ἢ αἱ προσκλήσεις τῆς ἀγάπης του; Τί εἰσὶν αἱ ἀπειλαὶ τοῦ νόμου, ἢ προειδοποιήσεις τῆς ἀγάπης αὐτοῦ; Ἡ φωνὴ τῆς ἀγάπης του λέγουσα, «ἄνθρωπε μὴ βλάψῃς σεαυτόν.» Ταῦτα εἰσι φραγμὸς περικλείων τὸ βάραθρον τῆς ἀπωλείας ὅπως ἀπρονόητοι ἄνθρωποι μὴ ρίπτωνται ἐν αὐτῷ. Τί ἦτον ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Σωτῆρος, ἢ τὸ πλουσιώτατον δείγμα τῆς ἀγάπης του; Τί ἦσαν τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ, ἢ αἱ συγκαταβάσεις τῆς ἀγάπης του; Τί ἦσαν αἱ προσευχαὶ τοῦ Χριστοῦ, ἢ αἱ δικαιολογίαι τῆς ἀγάπης του; Τί ἦσαν τὰ δάκρυα τοῦ Χριστοῦ ἢ σταγόνες δρόσου τῆς ἀγάπης του; Τί εἶναι ἡ γῆ ἢ τὸ θέατρον τῆς ἐκτυλίξεως τῆς ἀγάπης του; Τί εἰσὶν οἱ οὐρανοὶ ἢ αἱ ἄλπεις τῆς ἀγάπης του, ἐκ τῶν κορυφῶν τῶν ὁποίων αἱ εὐλογίαι του, καταχεόμεναι εἰς μυρίους βύσσας, κατέρχονται πρὸς ἄρδουσι καὶ δροσισμὸν τῆς ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτῆς κειμένης Ἐκκλησίας;

«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον.» (Ἰωάν. γ', 16).

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἡ ἀγρία κατὰ τοῦ μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως ἐπίθεσις συνετάραξε δικαίως πᾶσαν ἑλληνικὴν καρδίαν. Τὴν περιγραφὴν τοῦ θλιβεροῦ τούτου γεγονότος παρατίθεμεν ἐκ τῆς «Ἦρας», ἔχει δὲ ὡς ἑξῆς: «Τὴν 6 Φεβρουαρίου καθ' ἣν ἡμέραν εἶχεν ἀποφασισθῆ ἀκριβῶς ἡ ἐναρξίς τῆς παραδόσεως (τοις Τούρκοις) τῶν πολιτικῶν ἀρχείων (τῆς Ἀδριανουπόλεως), συνελθόν-

τες από της 9 ώρας της πρώτης εις τὸ ῥωσικὸν ἔτι διοικητήριον μετὰ γυναικῶν καὶ παιδιῶν ἤρξαντο σφοδρᾶς διαδηλώσεως ἐναντίον τῆς ἀποχωρήσεως τῶν ῥωσικῶν ἀρχῶν καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν θωμαϊκῶν. Καὶ τί μὲν ἐλέγθη μεταξὺ τῶν βουλγάρων καὶ τῶν ῥωσικῶν ἀρχῶν εἶναι ἀγνωστον· οἱ δὲ βούλγαροι κλείσαντες τὴν ὄμιλιαν διὰ τοῦ ἀμφοῦ, ὤρμησαν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν μητροπόλιν. Ὁ μητροπολίτης, μηδὲν ὑποπεύσας τὴν θηριωδίαν αὐτῶν, δὲν ἐκρύβη, καὶ τοὶ ἐγκαίρως εἰδοποιηθεὶς περὶ τῆς μανίας τοῦ ὄχλου. Κατὰ πρῶτον εἰσῆλθον εἰς τὴν μητροπόλιν ἐκατοντάδες τινες γυναικῶν ταύτας ἐξελθόντων ὁ μητροπολίτης διεβεβαίωσεν, ὅτι οὐδὲ φριξὲς ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, ἐρχομένων τῶν τούρκων, θέλει ἀπολεσθῆ μὴ συναπολλυμένης καὶ τῆς ἀρχιερατικῆς αὐτοῦ κεφαλῆς. Αἱ γυναῖκες πεισθεῖσαι, ἠσπασθήσαν τὴν δεξιάν

Ὁ Μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

τοῦ ἀρχιερέως, ὅστις καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του. Ἐνθὺ δὲ οἱ διάκονοι καὶ λοιποὶ ὑπάλληλοι μόνις ἐκλείσαν τὴν ἔσω θύραν τοῦ οἰκῆματος τοῦ μητροπολίτου, ἐκατοντάδες βουλγάρων φθάσαντες παρεβίαζον τὴν θύραν, ἀπαιτοῦντες τὸν μητροπολίτην. Οὗτος κατελθὼν καὶ εἰς οὐδὲν λογιζόμενος τὰς προτροπὰς τῶν περὶ αὐτὸν εἰς φυγὴν ἐκ τῆς μανίας τοῦ ὄχλου ἐμεινεν ἀτάραχος, καὶ ὅτε οἱ βούλγαροι παραβίασαντες τὴν θύραν ὤρμησαν εἰς τὴν κατοικίαν ὁ μητροπολίτης κατῆλθε ὅπως εὐλόγησεν πατρικῶς καὶ τούτους ἀποπέμψῃ ἐν εἰρήνῃ. Τότε δ' οἱ δημογέροντες πρῶτον καὶ ὁ ἀνεψιὸς του περιουκλώσαντες τὸν ἀρχιερέα ἐκακοποιήθησαν τὸν δὲ ἀρχιερέα συλλαβόντες οἱ βούλγαροι ἐκ τῶν γενείων, τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῶν ποδῶν καὶ ἀσυστόλως παίοντες εἴλκων αὐτὸν εἰς τὰς βαθμίδας τῶν κλιμάκων τῆς μητροπόλεως· εἶτα δὲ ῥαπίζοντες καὶ ῥαβδίζοντες ἀπήγαγον αὐτὸν ὑπὲρ τὰ ἐκα-

τὸν βήματα μακρὰν τῆς μητροπόλεως διευθυνόμενοι ὡς μὲν τινες λέγουσιν εἰς τὸ ῥωσικὸν διοικητήριον, ὡς δ' ἄλλοι εἰς τὸν τόπον τῆς ἀγγλίας, ὅπουθεν ἐπὶ Τουρκίας εἶχεν ἐλευθερώσει ἐκατοντάδας Βουλγάρων. Τὸν ἀνεψιὸν τοῦ ἀρχιερέως δερόμενον μέχρι πρὸ τῆς θύρας τῆς ἐλληνικῆς σχολῆς ἤρπασεν εἰς φίλος καὶ ἔσωσεν εἰσαγαγὼν αὐτὸν εἰς τὴν σχολήν. Μόλις δ' ἐκλείσθη ἡ θύρα τῆς σχολῆς, ἵνα μὴ ἐξέλθωσιν οἱ πεφοβισμένοι μαθηταὶ καὶ οἱ βάρβαροι εἰσέλθωσιν εἰς ζήτησιν τοῦ θύματος των, ὅτε ἄγραι φωναὶ ἀνήγγειλαν ὅτι ἐσύρετο πρὸ τῆς σχολῆς ὁ ἀρχιερέως ἡμιθανὴς καὶ αἱματόφυτος· 30 βήματα μακρὰν τῆς σχολῆς διέσωσε τέλος τὸν κακούμενον ἔτι ἀρχιερέα κατὰ τύχην διερχόμενος ἐκείθεν Ῥώσος ἀξιωματικὸς ξιφουλκήσας. Ὁ ἀρχιερέως πρὸς ἀναψυχὴν τινὰ εἰσῆλθε εἰς τινὰ ἐλληνικὴν οἰκίαν· ἐκεῖ δὲ πρῶτος μὲν ἐπεσεκλήθη αὐτὸν ὁ πρόξενος ὢν ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ πληροφορηθεὶς τὰ γενομένα· ἀκολούθως δὲ ὁ διοικητὴς κ. Μολοστόφ, παρ' οὗ ὁ κ. Γεννάδης μετὰ γλώσσης ἐλληνοπρεποῦς ἐντόνως διαμαρτυρηθεὶς ἀπήτησε παραδειγματικὴν τὴν τιμωρίαν. Ἐκείθεν ὁ Μολοστόφ παρεκάλεσε τὸν μητροπολίτην νὰ ἀναβῆ τὸ ὄχημά του καὶ μεταβῆ εἰς τὴν μητροπόλιν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐδέχθη τὸ ἄδωρον τοῦτο ὄδωρον ὁ μητροπολίτης, ὁ Μολοστόφ προσέφερεν αὐτῷ τὸν βραχίονα, ὅπως τὸν ὑποβαστάξῃ. Παρημβάς ὅμως ὁ ἔτι ἐν ἐξάψει διατελὼν κ. Γεννάδης εἶπεν αὐτῷ ν' ἀποσυρθῆ, διότι ὁ ἀρχιερέως δὲν ἀνήκει αὐτῷ ἀλλὰ τοῖς Ἕλλησιν, οὕτω δὲ ὁ ἀρχιερέως ὑπὸ τοῦ κ. Γεννάδου ἀφ' ἐνός καὶ τοῦ διερχομένου του ἀφ' ἑτέρου ὑποβασταζόμενος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μητροπόλιν, εἰς ἣν ἐγένετο μεγάλη συνάθροισις ἰατρῶν καὶ παντὸς Ἕλληνας πολίτου.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΙΦΘΕΡΙΤΙΔΟΣ

ΠΡΩΤΟΣ ὁ ἐν Φρειβούργῃ ἰατρὸς Ῥούππιος ἀνεκάλυψε τῷ 1822 τὴν ἀσθένειαν, ἣτις, καὶ ἐν Γαλλίᾳ ἐμφανισθεῖσα πρὸ τριάκοντα ἐτῶν, προσξένησε θραῦσιν δεινῇ. Τῷ 1850 ἐπέσκηψεν εἰς Οὐαλλίαν καὶ ἠρευνήθη ἀκριβέστερον ὑπὸ τοῦ περιφανοῦς ἰατροῦ Γένερ· ἐκτοτε πάλιν ἐλησμονήθη, μόνις δὲ πρὸ τινῶν μηνῶν παρέστη εἰς τὰ μέσον πρακτικὸς ἐν Ἀγγλίᾳ ἰατρὸς, ὁ Κ. Χ. Πάουερ, διατεινόμενος, ὅτι ἀνεῦρε τὰς πρώτας ἀρχὰς καὶ τὴν γένεσιν τῆς διφθερίτιδος. Κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείου, ἐπεχείρησεν οὗτος νὰ ἀνιχνεύσῃ τὰ αἴτια τῆς διφθερίτιδος, ἣτις μὲν Μαΐου καὶ Ἰουνίου 1878 ἐνέβαλεν εἰς πένθος πάσας τὰς οἰκογενείας, τὰς πρὸς τὸ βόρειον καὶ τὸ βορειοδυτικὸν τοῦ Λονδίνου. Παρὰ τοῖς πολλοῖς ἐπεκράτει ἡ γνώμη, ὅτι ἡ νόσος προήρχετο ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων καὶ τῶν ἀερίων τῶν ὀξετῶν, δι' ὧν ἐμολύνετο ὁ ἀήρ. Ἰατρικὸν συμβούλιον, οὗτινος προήδρευεν ὁ περιφανὴς φυσιολόγος Σουξλεϊ, παρεκάλεσε τὴν κυβερνήσιν νὰ ἐξετάσῃ τοὺς ὀξετοὺς τῶν μεμολυσμένων προσταείων δι' εὐσυνειδήτων μηχανικῶν πράγματι δὲ εὗρον οὗτοι, ὅτι, τὰ δηλητηριώδη αἶερα ἀνεπτύσσοντο κατ' ἐξοχὴν ἐν τῷ μέρει ἐκείνῳ, ὅπου ἐθεωρεῖτο

κέντρον τῆς ἐπιδημίας. Ἐν τούτοις ὁ Πάουερ δὲν ἀπεδέξατο τὴν ἐτυμηγορίαν τοῦ συμβουλίου, ὀρθῶς ἀντιπαρατηρήσας, ὅτι ὁ χῶρος τῆς ἐπιδημίας ἦτο πολλῶν εὐρύτερος ἐκείνου, ὃν κατεμάλυνον αἱ ἀπὸ τῶν ὀξετῶν ἀναθυμιάσεις. Ἐν ταῖς πλείστας τῶν οἰκιῶν, ἔνθα ἠκμαζεν ἡ διφθερίτις, οἱ ὀξετοὶ ἦσαν ἀνελλιπεῖς, οὐδεμία δὲ οὐδαμῶθεν ἐξήρχετο θανατηφόρος ἀναθυμίασις. Μετ' ἐπανειλημμένας λοιπὸν ἐρεῦνας, δὲν ἐδίστασεν ὁ Πάουερ νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι ἀρχὴ τῆς διφθερίτιδος εἶναι τὸ γάλα. Ἐξετάσας ὁ Πάουερ τὸ γάλα 2700 οἰκιῶν ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ ἐπιδημικοῦ νοσήματος, εὗρεν, ὅτι ἐκ τούτων αἱ μὲν 473 ἠγόρασαν τὸ γάλα παρὰ δύο ἐν τῇ πόλει γαλακτοπωλῶν, οἵτινες τὸ ἐπορίζοντο ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πηγῆς, αἱ δὲ ἐπιλοιποὶ 2227 τὸ ἠγόρασαν παρ' ἄλλων πηγῶν διαφόρων. Ἐκ τῶν 473 οἰκιῶν προσεβλήθησαν ὑπὸ τῆς διφθερίτιδος 68, ἦτοι ἐκάστη ἐβδόμη οἰκία· ἐκ δὲ τῶν 2227 προσεβλήθησαν μόνις 30, ἦτοι ἐκάστη πέμπτη καὶ ἐβδομηκοστή. Ὅπου λοιπὸν οἱ παῖδες ἐγένεσαν τοῦ κακοῦ γαλακτος, ἀνεπτύχθη ἡ ἐπιδημία δωδεκάκις εὐρύτερον. Ἐν τούτοις ὁ Πάουερ δὲν ἠρέσθη εἰς τὸ καινοφανὲς ἐξαγόμενον, ἀλλ' ἐβουλεύθη νὰ ἀκριβώσῃ καὶ ἐλέγξῃ τὴν περὶ ἀναθυμιάσεων θεωρίαν. Ἠρεῦνησεν ἐκ δευτέρου ἐκεῖνας μόνον τὰς οἰκίας, αἵτινες ἐπασχον ἅμα μὲν ὑπὸ τῆς φαύλης ὀξετοποιίας, ἅμα δὲ εἶχον γευθῆ τοῦ κακοῦ γαλακτος. Ὅπου οἱ παῖδες καὶ οἱ πρεσβύτεροι εἶχον πῖναι γάλα ἀσθενές, ἐκεῖ τὸ νόσημα ἀνεπτύχθη τρίς καὶ δεκάκις εὐρύτερον, ἢ ἐν ταῖς λοιπαῖς οἰκίαις ταῖς πασχούσαις μόνον ὑπὸ τῶν ἀναθυμιάσεων. Συναρμολογήσας τὰ νεώτατα συμπεράσματα πρὸς μυριάς παρατηρήσεις, ἃς εἶχε συλλέξῃ ἐκ παραπλησίων ἄλλοθεν ἐπιδημιῶν, ἀνεκάλυψεν, ὅτι οἱ κατὰ τόπους νοσοῦντες ἔπινον ἐκ τοῦ γαλακτος μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς δαμάλεως, καὶ ὅτι ἐν ἐτέρῳ ὑγιεστάτῳ τοῦ Λονδίνου προσταείῳ, ἔνθα ἐπωλήθη τὸ τῆς αὐτῆς δαμάλεως γάλα, αἴφνης καὶ ἀνευ τινὸς βαθμιαίας ἀλλοιώσεως προσεβλήθησαν ἐφ' ἅπαξ τεσσαρεσκαιδεκά οἰκίαι. Ὁ Πάουερ δὲν δύναται εἰσεῖν νὰ εἴπῃ πού ἐγκαινται τὰ πρῶτα σπέρματα τῆς ἀσθενείας γαλακτος, οὐδαμῶς δι' οὐδεμιᾶς κινδηλοποιῶν μεθόδου παρανοηομένου. Ἐξήτασε καὶ τὸ ὕδωρ, δι' οὗ ἐπορίζετο ἡ δάμαλις καὶ τὰ ἀγγεῖα ἐξ ὧν ἔπινε, καὶ τὰ εὗρεν ἀμόλυντα καὶ καθαρὰ ἀπὸ χρώματος, ἄμμου καὶ οἴου· δῆποτε ἄλλου ἢ ὕλης σαπρᾶς. Κατέληξε λοιπὸν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι αὐτὸ τῆς δαμάλεως τὸ γάλα εἶχεν ιδιότητάς, ἐνδεχομένας νὰ ἀναπτύξωσι τὸ νόσημα παρὰ τοῖς γενομένοις· δὲν νῆτύχησεν ὅμως νὰ εὕρῃ ὁποῖαί τινες ὑπάρχουσιν αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ιδιότητες, ἢ ὅποιαί τινες τελεσιουργοῦνται ἐν τῷ τῆς δαμάλεως ὀργανισμῷ ἀφανεῖς λειτουργίαι. Ἀφ' οὗ αἱ παρατηρήσεις τοῦ κ. Πάουερ ἐπεβεβαιώθησαν καὶ ὑπ' ἄλλων ἰατρῶν, ἢ ἐν Λονδίῳ παθολογικῆ ἑταιρίᾳ, συνεργούσης γενναίως τῆς κυβερνήσεως, ἐπεχείρησε νὰ ἀκριβώσῃ πρῶτον μὲν κατὰ πόσον ἔχεται ὀρθότητος ἡ τοῦ Πάουερ θεωρία, ὅτι ἐν τῷ γάλακτι λανθάνουσι τὰ σπέρματα τοῦ νοσήματος, εἶτα δὲ τίνα τὰ ἐπὶ τῆς

δαμάλεως συμπτώματα, δι' ὧν τοῦτο ἐμφανίζεται. Μετὰ τὴν ἀκριβῶσιν τῶν δύο τούτων ὄρων, ἔργον τῶν κυβερνήσεων ἔσται νὰ προλάβωσι τὴν διάδοσιν τοῦ κακοῦ, ὡς προλαμβάνουσι τὴν τῆς τριχίνης.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ ΤΟΥ ΟΔΙΝΟΥ ΘΕΑ ΦΡΙΓΓΑ

Ἡ ἐν σελ. 37 εἰκονογραφία παρίστανει τὴν θεᾶν Φρίγγαν, τὴν σύζυγον τοῦ Ὀδίνου, θεοῦ τῶν Σκανδιναῶν, ἐνασχολουμένην εἰς τὸ κυνήγιον. Ἡ Φρίγγα ἦτο προστάτις τῶν γάμων καὶ διὰ τοῦτο πολλὴν ἔχει τὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν Δήμητρα καὶ τὴν Ἥραν. Ἄλλοτε ἡ Φρίγγα παρίστατο καθήμενη ἐπὶ προσκεφαλαίων μεταξὺ τοῦ Ὀδίνου καὶ τοῦ υἱοῦ της Θῶρου· ἐνίοτε δὲ εἰκονίζετο ἐστεμμένη τὴν κεφαλὴν ἐκ μύρτων καὶ φέρουσα ἐπὶ μὲν τῆς δεξιᾶς σφαῖραν, ἐπὶ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τρία χρυσᾶ μῆλα, καὶ ὅπισθεν αὐτῆς ἐφαίνοντο αἱ τρεῖς χάριτες ἐπὶ ἄρματος συρομένου ὑπὸ κύκνων. Ἐκ τοῦ Ὀδίνου ἐγέννησεν ἡ Φρίγγα τὸν Θῶρον, θεὸν τῆς βροντῆς, καὶ τὸν Τύρον, τὸν θεὸν τοῦ πολέμου.

Κατ'ὅψει δὲ ἡ Φρίγγα μετὰ τοῦ συζύγου της ἐν Ἀσγάρτῃ (Asgard) τῇ ὠραιότερᾳ καὶ λαμπροτέρᾳ τῶν πόλεων, τὰς ὁποίας ὁ Ὀδίνος ἐθεμελίωσεν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐκτίσεν ἐκ καθαροῦ ἀργύρου, ἐξ οὗ ἔλαμπεν ἐκ τῆς πόλεως ταύτης ὁ Ὀδίνος ἠδύνατο διὰ τοῦ βλέμματός του νὰ περιλαμβάνῃ τὸ σύμπαν.

Ὅπως ἡ Ἥρα, ἡ Ἄρτεμις, ἡ Ἀφροδίτη καὶ ἄλλαι θεότητες Ἕλληνικαὶ εἶχον τὰς ἀκολουθοῦσας αὐτῶν, τὰς κυρίας τῆς τιμῆς, οὕτω καὶ ἡ Φρίγγα εἶχε περὶ αὐτὴν τὴν Φούλαν, τὴν Γνάν καὶ τὴν Χλίνην. Καὶ ἡ μὲν Φούλα (ἐκ τοῦ Γερμ. Fülle=πλησμονή) ἐφόλυτε τὰ κοσμήματα αὐτῆς καὶ ἦτο οἰκεία, ἡ δὲ Γνά, ἦτο ὡς ὁ Ἑρμῆς τοῦ Διὸς, ἄγγελος κομίζουσα ἐπὶ ταχυτάτων ἵππων τὰς εἰδήσεις καὶ τὰς διαταγὰς ἐπιδιδούσα· ἡ δὲ Χλίνη (Hlin) ἐδέχετο τὰς ἱκεσίας τῶν ἀγαπητῶν καὶ προστατευομένων τῆς Φρίγγας.

Ἡ λατρεία, ἣν προσέφερον οἱ Γερμανικοὶ λαοί, εἰς τὸν Ὀδίνον καὶ τὴν σύζυγον του Φρίγγαν ἦσαν σύμφωνοι πρὸς τὸν χαρακτῆρα, ὃν ἀπέδιδον εἰς τὰς θεότητάς των. Ἐθυσίαζον ἵππους, ἀλέκτορας, χοίρους καὶ ἀνθρώπους, τέκνα βασιλέων καὶ αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς! Ὁ δὲ τρόπος, δι' οὗ προσέφερον τὰς θυσίας καθίστα αὐτὰς φρικτοτέρας. Ἔθετον τὸ θῦμα μεταξὺ δύο μεγάλων πετρῶν, ἐν αἷς συνετρίβετο, ἡ δὲ ὄρμη, μεθ' ἧς ἐξεπῆδα τὸ αἷμα, ἐδήλου τὴν ἀξίαν τοῦ θύματος ἐνώπιον τῆς θεότητος!

Τίς δὲ ἦτο ὁ Ὀδίνος καὶ τίς ἦτο καθόλου ἡ μυθολογία τῶν Γερμανῶν, ταῦτα ὡς λίαν περίεργα καὶ χαρακτηρίζοντα ἀρκοῦντως τοὺς πρώτους κατοίκους τῆς Γερμανίας, θέλομεν σὺν Θεῷ ἄλλοτε πραγματευθῆ χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἀθηναίδος».

ΚΩΝΣΤ. ΝΕΣΤΟΡΙΔΗΣ.

ΦΩΛΕΩΘΗΡΑΙ

Ἡ καταστροφή τῶν πτηνῶν πλὴν τῆς κακῆς διαθέσεως ἦν δεικνύει ἐκ μέρους τῶν μικρῶν παιδῶν, πολλὰ βλάπτει καὶ τὴν γεωργίαν ὡς καταστροφόμενων τῶν καθαριστῶν τούτων τῶν δένδρων ἀπὸ ἐντόμων φθοροποιῶν. Οἱ δύο μωροὶ παῖδες οἱ εἰς τὸ ἔργον τοῦτο καταγινόμενοι ὡς παριστᾶ ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν—παρ' ὀλίγον ἐγένοντο ἄμα τῆς μορίας των ἀ-

ποτυφλούμενοι παρὰ τοῦ πτηνοῦ τοῦ ὁποῦ ἠβουλήθησαν νὰ ταραξῶσι τὰ νεογνά. Οἱ παῖδες οὗτοι δὲν ἐδιδάχθησαν πόσον κακὸν εἶναι τὸ λαμβάνειν τὴ εἰς ἄλλον ἀνήκον, ἔστω τοῦτο καὶ ἰδιοκτησία ἑνὸς πτηνοῦ οὐδὲ ὅτι ὁ Θεὸς δίδων εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ κράτος ἐπὶ τῶν ζῶων ἠθέλησεν ἵνα οὗτος ἢ πρὸς τὰ ἀσθενέστερα ἀγαθός, δίκαιος καὶ εὐσπλαγγχός, οὐδὲ ὅτι ὁ

Θεὸς λέγει σαφῶς ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ ὅτι τὰ πτηνὰ διατελοῦσιν ἰδίᾳ ὑπὸ τὴν ἑαυτοῦ φροντίδα.

ΑΡΚΤΟΥ ΘΗΡΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΥΤΙΚΑ ΟΡΗ
ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος].

Γ'. Κρέας ἄρκτου ἐπὶ γέλου.

Ὁ Ἴνδος δὲν ἀπεκρίθη, ὁ δὲ Βέρνερ ἀπέβησε τὸ β-

ἔδωτόν καὶ τὴν πυριτοθήκην του ὡς καὶ τὰς βεβρεγμένας καὶ βαρεῖας περικνημίδας του, διὰ νὰ μὴ ἔχη ἐπάνω του οὐδὲν τὸ δυνάμενον νὰ παρακωλύσῃ τὰς κινήσεις του, καὶ καθὼς ἐν τῇ προηγουμένη περιστάσει, στερῶναι ἀγκῶνας καὶ γόνατα ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ σπηλαίου, αἰωρήθη ἄνωθεν τῆς σκοτεινῆς ἀβύσσου, καὶ μετ' ὀλίγον ἔφθασεν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος.

Ἄλλ' εἰς μάτην ἐπειράτο νὰ κινήσῃ τὸ βαρὺ καὶ ἐκτάδην κείμενον πτώμα τῆς ἄρκτου τὸ θηρίον ἔκειτο ἀκίνητον, κατέχον ὅλον τὸ διάστημα, καὶ προσενοῦν, καὶ περ νεκρὸν, τρόμον εἰς τοὺς φρονεῖς του.

Μετὰ πάσης τῆς ἰσχύος, ἦν ἡ φύσις ἐπρόκεισεν αὐτόν, ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τοῦ φόβου τοῦ θανάτου ἀξανανομένης, κατέβαλε διὰ τῆς δεξιᾶς του χειρὸς τελευταίαν ἀποπειραν, καθόσον δὲν ἠδύνατο νὰ κινήσῃ τὴν ἀριστεράν του ἐκ τοῦ βράχου, φοβούμενος μήπως χάσῃ τὴν ἰσορροπίαν. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ δὲ ξιὸς αὐτοῦ παῦς ὠλισθήσεν ἐκ τινος προέχοντος σταλακτίτου ἀφοῦ δὲ ἔχασε τὸ στήριγμά του, τὸ σῶμά του ἤδη κατήρχετο, καὶ ἤθελεν ἀνεπαισθήτως καταπέσει ἐν τῷ βαράθρῳ, ἐὰν δὲν ἐκρατεῖτο ἐκ τοῦ βράχου ἐγγαίρω, δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, καὶ οὕτως ἐσώθη, ἐνθ' ἄλοκληρον τὸ σῶμά του ἐκρέματο ἐν τῷ τῆς ἀβύσσου.

Τοῦτο βεβαίως παρέσχεν αὐτῷ μικρὴν παρηγορίαν, καὶ μόνον ἐφαίνετο ἀναβάλλον τὴν ἀναπόφευκτον καταστροφὴν του ἐπὶ τινος στιγμᾶς, διότι δὲν ἤθελε δυνηθῆ νὰ παρατείνῃ τὴν δεινὴν ταύτην θέσιν του ἐπὶ πολὺ, ἐξηντλημένος ἤδη ὢν ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τοῦ κόπου ἄλλ' ὁ Τεσακὲ ταχέως παρατηρήσας τὸν κίνδυνον αὐτοῦ, ἔκραξεν εἰς αὐτόν νὰ λάβῃ θάρρος ἐπὶ μικρὸν, καὶ εὐθὺς ἤθελον ἔλθει εἰς βοήθειάν του. Θεῖς δὲ τὸ φῶς κατὰ γῆς εἰς τὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου, διὰ νὰ μὴ εὐρίσκωνται εἰς ἐντελὲς σκότος, ἤρχισε τὴν πορείαν του ἄνωθεν τοῦ χάσματος, ἔχων ὑπ' ὄψιν καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ Βέρνερ. Δυνηθεὶς δὲ νὰ προσηλώσῃ τὸν πόδα του καλῶς πλῆσιον τῆς ἄρκτου, κατόρθωσε νὰ ἀσφαλισθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ ὀλισθήσῃ καὶ τότε κατεχείρισε τοῦ ἔργου μετ' ἀπηλπισμένης δυνάμεως, ἔρπων διὰ τῆς ἄρκτου, διότι τὸ σῶμά του ἦτο πολὺ ἐλαφρότερον παρὰ τὸ τοῦ Γερμανοῦ.

Τὸ σπηλαίον ἦτο στενωτάτον, τὸ δὲ θηρίον βαρύτερον καὶ παχὺ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους κατόρθωσε μετὰ πολλοὺς ὑπερανθρωπίνους σχεδὸν ἀγῶνας, νὰ εὐρεθῇ ταχέως εἰς τὸ ἀντίθετον πλευρὸν τοῦ ζώου. Ἦτο ἡμῶς ἐπίσης δύσκολον νὰ τὸ κινήσῃ καὶ τὸ σῆρῃ πρὸς τὸ μέρος του, διότι δὲν ἔπρεπε οὐδὲ στιγμὴν ἀναπαύσεως νὰ λάβῃ, ἐὰν ἤθελε νὰ σώσῃ τὸν σύντροφόν του. Οἱ προέχοντες σταλακτίται ἦσαν μεγάλη βοήθεια εἰς αὐτόν πρὸς τούτους δὲ στηρίζας τοὺς πόδας ἔσυρε τὸ βαρὺ ζῶον πρὸς ἑαυτόν.

Ὁ Ἴνδος ἔρρεεν ἐκ τοῦ πρῶτοντος του κρουνηδόν, καὶ ἐστάθη πρὸς στιγμὴν διὰ ν' ἀναπνεύσῃ, ὅτε τοῦ Βέρνερ ἡ ἀσθενὴς φωνὴ ἔφθασεν εἰς τὰ ὠτά του, βεβαιοῦσάντος αὐτόν, ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀνθέξῃ ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ οὔτε ἡμισυ λεπτόν τῆς ὥρας.

«Θάρρος, θάρρος!» ἀνέκραξεν ὁ Τεσακὲ, «τὸ κτήνος τὸ ἐκίνησα, καὶ ὁ ἀδελφός μου θὰ δυνηθῇ ν' ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως μετ' ὀλίγον. Θάρρος!» καὶ δι' ἀνανωθειῶν δυνάμεων ἐπειράθη νὰ σῆρῃ τὸν κολοσσόν. Προέβη ὀλίγον—ὀλίγον ἔτι. Ἐλαβε νέας δυνάμεις, καὶ τότε ἔσυρε τὸ ἄψυχον πτώμα ἕνα τοῦλάχιστον

πόδα πρὸς ἑαυτόν. Μετ' ἀστραπιαίας δὲ ταχύτητος ἐξεβίασε τὸν δρόμον του διὰ τοῦ πτώματος, καὶ ἐδράξατο τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς τοῦ Βέρνερ διὰ τῆς ἑαυτοῦ δεξιᾶς.

«Ἀνασῆκωσαι ὀλίγον τὸ σῶμά σου, διὰ νὰ ἐμπορέσω νὰ σε πιάσω ἀπὸ τὴν ζώνην!» Ἐφώνησεν εἰς αὐτόν. Ὁ Βέρνερ ἦτο ἀδύνατον νὰ πράξῃ τοῦτο, καὶ ἀσθενῶς ἐψιθύρισε· «Δὲν ἐμπορῶ νὰ κρατῶ πλέον, θὰ πέσω μέσα!»

Αἱ δυνάμεις του ἐξηντλήθησαν, καὶ ὁ Τεσακὲ εἶδε τοῦτο. Οὐδόλως δὲ εἰς λέξεις καταναλίσκων τὸν χρόνον, ἀφῆκε τὴν χεῖρα τοῦ λευκοῦ, ταχέως ἠνέωξεν

Ἡ σύζυγος τοῦ Ὀδίνου θεᾶ Φρίγγα.

ὄπην ἐπὶ τοῦ δέρματος τῆς ἄρκτου, ἐν ᾗ εἰσώθησε τὴν ἀριστεράν του χεῖρα διὰ νὰ ἔχῃ τοῦτο ὡς ἀντήρισμα, καὶ τότε προσκλίνας ἐδράξατο τοῦ Βέρνερ ἀπὸ τοῦ ζωστήρος διὰ τῆς δεξιᾶς. Οὗτος δὲ μόλις ἤσθάνθη τὸ ἐκ τῶν ἐσκληρωμένων αὐτοῦ χειρῶν ἀφαιρεθὲν βάρος. Ἀναλαβὼν δὲ δυνάμεις διὰ τελευταίαν ἀποπειραν, ἀνεσῆκωσεν ἑαυτόν, καὶ ταχέως ἔκειτο πρηνὴς διὰ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ σώματός του ἐν τῷ σπηλαίῳ ὑποβοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἴνδου.

Οὐδὲν πλεῖστον ἠδύνατο νὰ πράξῃ, διότι τὸ πτώμα τῆς ἄρκτου, ἔφραττεν ἔτι τὴν εἰσοδὸν τῆς διόδου ἄλλ' ἐν τῇ θέσει ταύτῃ τοῦλάχιστον, ἠδύνατο ν' ἀναπαυθῇ ἐπὶ μικρὸν, καὶ δὲν ἐφοβείτο πλέον νὰ πέσῃ ἐντὸς τοῦ βαράθρου. Ὁ δὲ Τεσακὲ, ἐν τῷ μεταξῦ, ἐπανάλαβε τὰς ἐπὶ τῆς ἄρκτου ἀποπειρας του, διὰ νὰ μετακινήσῃ αὐτὴν εἰς εὐρύτερον μέρος τοῦ σπηλαίου.

Ἐπὶ τέλους ἐπέτυχε, καὶ ὁ Βέρνερ ἀνεσηκώθη ἐν-
τελῶς. Ἀμφότεροι ὅμως οἱ ἄνδρες ἦσαν κεκμηκότες
μέχρι θανάτου, καὶ ὁ Γερμανός, ὅστις ἦτο καταπε-
ποιημένος οὐχὶ τόσον ἐκ τῆς σωματικῆς ἐργασίας,
ἀλλ' ὑπὸ τοῦ φόβου τοῦ θανάτου, ἔκειτο ἐπὶ ἡμίσειαν
σχεδὸν ὥραν ἀναίσθητος παρά τὸ πλευρὸν τοῦ Ἰνδοῦ.

Ὁ δὲ Τεσακὲ, ἔχων καὶ αὐτὸς ἀνάγκην ἀναπαύ-
σεως, ἐπὶ μικρὸν τοῦλάχιστον, πρῶτος ἀνέλαβε, καὶ
ἐνθαρρύνων τὸν σύντροφόν του, προέτρεψεν αὐτὸν νὰ
μὴ ὑποχωρήσῃ εἰς τὰς ἐξηνητλημένας δυνάμεις του.

«Ὁ δρόμος μας εἶναι μακρὸς καὶ κοπιαστικὸς»,
εἶπε, «καὶ ὁ ἀδελφός μου δὲν θὰ δυνηθῇ ν' ἀνθέξῃ
πρὸς τοὺς δεινοὺς ἀγῶνας τοῦ κυνηγοῦ. Δύναται νὰ
φάγῃ ὠμὸν κρέας; Ἐμπροσθεν τοῦ σπηλαίου καίει
πῦρ, καὶ θερμὸν στρατόπεδον μᾶς προσκαλεῖ ν' ἀνα-
παυθῶμεν καὶ νὰ λάβωμεν ἀναψυχήν. Ἐδῶ ὁ ἀὴρ
εἶναι ὑγρὸς, καὶ σκότος θὰ μᾶς σκεπάσῃ ἐντὸς ὀλί-
γου. Τα κηρία μας ἐσώθησαν ὅλως διόλου σχεδόν!»

Ἰδὼν δὲ ὁ Βέρνερ, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ βραδύνωσι
παντάπασι, ἐάν δὲν ἐπεθύμει ν' ἀναζητήσῃ τὸν δρό-
μον τῶν ἐν πλήρει σκοτίᾳ, ἐνῶ μετὰ φρίκης ἀναλο-
γίζετο τὸ πλήρες ὕδατος σπήλαιον, συνήγαγε τὰς
δυνάμεις του, καὶ δι' ἀμοιβαίων ἀγῶνων, ἐκίνουν τὸν
βαρὺν ὄγκον τοῦ ζώου, τοῦ μὲν Βέρνερ ὠθοῦντος,
τοῦ δὲ Τεσακὲ ἔλκοντος πρὸς ἑαυτόν· οὕτω δ' ἔφθα-
σαν εἰς μέρος ἐνθα τὸ σπήλαιον εὐρύνητο τοσοῦτον
ἐπὶ τὸ μικρὸν τοῦτο διάστημα, ὥστε ἠδυνήθησαν ν'
ἀνακαθίσωσι.

Ἐνταῦθα ὁ Ἰνδὸς παρήτησε τὸν λευκὸν, ἀπαι-
τοῦντα πλείονα αὐτοῦ ἀνάπαυσιν, ὑπέστρεψε πάλιν
ἔρπων πρὸς τὴν ἄβυσσον εἰς ἀναζήτησιν τῶν ἐνδυμά-
των τοῦ Βέρνερ, τοῦ πυροβόλου, καὶ τῶν λαμπάδων
ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους. Τὸ φῶς σχεδὸν κατηναλί-
σκετο, ἀλλ' εἶχε κρατήσει τὸ μικρὸν τεμάχιον διὰ νὰ
φέγγωσι κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν, καὶ ταχέως ἐ-
πανήλθεν εἰς τὸν Γερμανόν, ὅπως ἀποπερατώσωσι τὸ
ὄχληρὸν καὶ κοπιῶδες ἔργον διὰ τῆς πρὸς τὰ πρόσω
ὠθήσεως τοῦ πτώματος ἐν τῷ στενῷ σπηλαίῳ.

Ὁ Βέρνερ προέτεινε νὰ ἐκδώρωσι τὴν ἄρκτον καὶ
νὰ λάβωσι μεθ' ἑαυτῶν μόνον τοὺς μηρούς καὶ τὰ
πλευρὰ, τετυλιγμένα ἐντὸς τοῦ δέρματος· ὁ δὲ Τεσα-
κὲ δὲν ἦτο μὲν τοιαύτης γνώμης, ἀλλ' ἐβεβαίωτο, οὐχὶ
ἐντελῶς ἄνευ λόγου, ὅτι θὰ ἠδύναντο νὰ σύρωσι τὴν
ἄρκτον εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου εἰς τοσοῦτον
χρόνον, ὅσοι ἀπαιτεῖτο νὰ ἐκδώρωσι καὶ κερματίσωσι
αὐτήν.

«Ὁ ἀδελφός μου θὰ ἴδῃ πόσον εὐκόλως θ' ἀσφα-
λίσωμεν τὸ λάφυρόν μας, καὶ θὰ εἶπῃ, ὅτι ὁ Τεσακὲ
ἔχει δίκαιον», ἀπεκρίθη ὁ Ἰνδός· Οὐδόλως δὲ χρονο-
τριβήσαντες εἰς συζητήσεις, ἐπελήφθησαν τοῦ ἔργου,
ἀφοῦ ὁ Βέρνερ ἐφόρεσε πάλιν καὶ ἐκόμβωσε τὰς περι-
κνημίδας του. Βραδέως δὲ, πολὺ βραδέως προεχώρουν,
καὶ ὅμως ἔφθασαν εἰς τὸ εὐρύτερον μέρος τοῦ σπη-
λαίου, οὐδεμίαν ἀνταλλάξαντες λέξιν, ὅπου τὸ ὕδωρ

ἤρχιζε καὶ ὀπόθεν ἔπρεπε νὰ διαβῶσιν ἵνα καταντή-
σωσι καὶ πάλιν εἰς τὸ φῶς.

Μέχρι τοῦδε τὸ κηρίον τῶν εἶχεν ὑπηρετήσει αὐ-
τοὺς πιστῶς· ἀλλ' ἤδη κατηναλώθη, καὶ ἀναλάμψαν
τὸ τελευταῖον ἐσβέσθη! Σκότος περιέβαλε τοὺς κυνη-
γοὺς, καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς οὐδεὶς αὐτῶν ἐτόλμησε
νὰ λαλήσῃ! Ἐπὶ τέλους ὁ Τεσακὲ ἔλυσε τὴν σιωπὴν
εἰπὼν, «Ἐχει καλῶς! θὰ ἠναγκαζώμεθα ὅπωςδὴ πο-
τε νὰ παραιτήσωμεν τὸ φῶς ἔδῳ, διότι ὁ ἀδελφός
μου δὲν ἔχει τρεῖς χεῖρας, δύο δηλ· διὰ νὰ σύρῃ τὴν
ἄρκτον, καὶ μίαν διὰ νὰ κρατῇ τὸ φῶς. Θὰ ἐξακολου-
θίσωμεν τὸ ἔργον μας».

«Ἀλλὰ Τεσακὲ, ἂς τὸ ἀναβάλωμεν! Νὰ περάσω-
μεν ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν ταύτην τῆσαν γεμάτην ἀπὸ
ὑδῶρ καὶ χωρὶς φῶς! δὲν εἶναι παιγνίδι», ἀπεκρίθη
ὁ Γερμανός, ἄπως ἐν ἀπελπισίᾳ.

«Ἐσκέφθη ὁ ἀδελφός μου πρὶν πιασθῆ ἀπὸ τὸν
βράχον, ὅτε ἔμελλε νὰ πέσῃ ἐντὸς τοῦ βραθέρου»;
ἠρώτησεν ὁ Ἰνδός.

«Ἐὰν ἐσκέφθη! Ὁραῖος καιρὸς διὰ σκέψιν ἦτο ἐ-
κεῖνος», εἶπεν ὁ Βέρνερ, γελῶν· «Καὶ τί ἄλλο εἶχον
νὰ κάμω»;

«Καὶ τί ἄλλο θὰ κάμῃ ἐδῶ ὁ ἀδελφός μου; Τὸ
ὠτίον μου εἶναι ἀνοικτὸν, καὶ ἀκούει τὴν φωνὴν τοῦ
λευκοῦ».

«Ἐχεις δίκαιον, Τεσακὲ», εἶπεν ὁ Βέρνερ, ἐντρα-
πεὶς ἄπως, «καὶ τώρα, ὡς καὶ πάντοτε· ἀλλὰ διὰ
νὰ σὲ ἱκανοποιήσω ἄφες με νὰ ὑπάγω πρῶτος. Ἐδῶ
εἶναι τὸ ὄπλον μου, μὴ τὸ φέρῃς μαζύ σου, ὅταν πε-
ράσῃς, θὰ τὸ ζητήσω κατόπιν. Τώρα ὅμως, πρέπει νὰ
φροντίσωμεν νὰ μὴ χάσωμεν τὸν δρόμον μας».

«Τὸ σπήλαιον εἶναι εὐθὺ, καὶ δὲν ἔχει λοξοδρο-
μίας», εἶπεν ὁ Ἰνδός, «δὲν θὰ ὑπάρχῃ τόπος, ὥστε ὁ
ἀδελφός μου ν' ἀφήσῃ τὴν εὐθείαν ὁδὸν, καὶ τὸ θερ-
μὸν πῦρ τοῦ ὑψηλοῦ θὰ μᾶς ὑποδεσθῇ».

Ὁ Βέρνερ προέβη ἔρπων κατὰ μέτωπον, καὶ εὐρῶν
τὸν δρόμον του τῇ βοήθειᾳ τοῦ Τεσακὲ, ἔσυρε τὴν ἄρ-
κτον ἐντὸς τοῦ ὕδατος.

Πέπλος σκότους ἐκάλυπτε τοὺς δύο ἄνδρας, ἡ δὲ
θέσις αὐτῶν ἐντὸς στενοῦ σπηλαίου, μόνις δύο πο-
δῶν ὕψους, καὶ ἡμιπεπληρωμένου ὕδατος, οὐδόλως
ἦτο ἐπίφονος. Αἱ καρδίαι ὅμως αὐτῶν ἐσκληρύνοντο
ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης διὰ τῶν ἀδιαλείπτων κινδύ-
νων καὶ στέρησεων, καὶ ἄνευ παραπῆνον τινὸς ἐξηκο-
λοῦθον τὸν δρόμον τῶν, βραδέως μὲν, ἀλλ' ἀσφαλῶς.

Ἄν καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ὕδατος πορεία τῶν ἦτο το-
σοῦτον δυσάρεστος, τὸ φορτίον τῶν ὅμως ἠδύναντο νὰ
κινήσῃ εὐκολώτατα ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ οὐδεμίαν σχε-
δὸν δυσκολίαν παρέσχεον αὐτοῖς. Μετὰ τετάρτου πε-
ρίπου ὥρας ἀγῶνα, τὸ εὐλογημένον φῶς ἔλαμψεν ὑ-
περάνω αὐτῶν, ὡς ἀμοιβὴ διὰ τὴν ἡρωϊκὴν αὐτῶν ἐ-
πιμονὴν, διὰ τῆς ὡς καπνοδόχου ὁπῆς, ὅτε ἔφθασαν
εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ δένδρου, ὑπερ' ἐχρησίμευσεν αὐτοῖς
ὡς κλίμαξ.

«Αἶ! ἀπὸ πάνω»· ἀνέκραξεν ὁ Βέρνερ ἐν πάσῃ τῇ

δυνάμει τῶν πνευμόνων του, καὶ σχηματῆσας τὰς
χεῖρας του ἐν εἰδει χωνίου εἰς τὸ στόμα του πρὸς αὐ-
ξήσιν τοῦ ἤχου, «αἶ! ἀπὸ πάνω», ἐπανέλαβε.

Ταυτοχρόνως δὲ τὸ στόμιον ἐσκοτίσθη, καὶ τοῦ
Ῥέδαμ ἡ ἐνθαρρύντικὴ φωνὴ ἀντήχησε πρὸς τὰ κάτω,
«Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος, ἐάν ἐγάρηκα, ὅτι ἤλθετε
ἐπὶ τέλους. Ἐφανταζόμεν, ὅτι ἐβάλατε εἰς τὸν νοῦν
σας νὰ ξεχειμάσητε αὐτοῦ μέσα».

«Οὐδὲ στιγμὴν περισσώτερον ἀπὸ ὅ,τι ἦτο ἀνάγκη
ἐμείναμεν», ἀνέκραξεν ὁ Βέρνερ, ἐνῶ ἀνεβρίχαστο ἐπὶ
τοῦ τραχέως δένδρου εὐκίνητος ὡς γαλῆ. «Θυμάσια!»
εἶπε καὶ πάλιν τώρα ἐν ἐκπλήξει, διότι περίξ ὑπερ-
μεγέθους πυρᾶς, πέντε ἐκ τῶν κατοίκων τῶν δασῶν
ἔκειντο ἐξηπλωμένοι. Ἴπποι ἐχρημέτιζον, κύνες ὕλα-
κτον, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀνεπήδησαν ὅπως δεξιωθῶσιν
αὐτόν.

Αὐτὸς δὲ ταχέως ἀνατιναχθεὶς ἔξω τῆς σκοτεινῆς
ὁπῆς, ἀνέπνευσε βαθέως εἰς τὴν ἐλευθέραν καὶ ἐνδοξον
φύσιν τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Τεσακὲ παραχρημα σχεδὸν εὐ-
ρέθη πλησίον του, καὶ ἀμφότεροι περιεκυκλώθησαν
εὐθὺς ὑπὸ τῶν ξένων, οἵτινες ἐδεξιοῦντο αὐτοὺς ἐγκαρ-
δίως καὶ ἐπεθύμουν νὰ μάθωσι πῶς ἀπέβη τὸ κυνή-
γιον, διότι καὶ ὁ Ἰνδός καὶ ὁ Βέρνερ ἦσαν καθημαγ-
μένοι. Ὁ Βέρνερ ὅμως ἐθεώρει ὡς λέων πειναλὸς κύ-
κλω τοῦ πυρὸς, ὅπου τρυφερὰ τεμάχια θήρας καὶ εὐ-
χύλων Ἰνδιάνων ἐψήνοντο· μὴ προσέχων δὲ εἰς τὰς
ἀπειθυνομένας πρὸς αὐτὸν ἐρωτήσεις, εἴλκυσε τὸ ἐγ-
χειρίδιόν του, ἐνῶ ἐκάθητο παρὰ τὸ πῦρ, καὶ ἤρχισε
τὴν ἔφοδον κατὰ τῶν τροφῶν πρὸ παντὸς ἄλλου, βε-
βαιῶν αὐτοὺς δι' ἀμφοτέρων τῶν πεπληρωμένων πα-
ρειῶν, ὅτι ἤθελε γίνεαι ἄφωνος ὡς ἰχθύς, ἕως οὐ κατέ-
παυε τὴν λυσσαλέαν πεινάν του.

Οἱ δὲ ἄλλοι γελῶντες ἐμιμοῦντο τὸ παράδειγμα
του, καὶ μετὰ ἐν σχεδὸν τέσσαρον τῆς ὥρας, πάντα
τὰ ἐπὶ τοῦ πυρὸς κρέατα ἐξηφανίσθησαν, καὶ νέα τε-
μάχια διαπερασθέντα ἐπὶ νέων ξυλίνων ὀβελῶν, προ-
εκάλουν νέαν ἔφοδον· οὕτω δὲ ἐχαλαρώθη ἡ γλώσσα
τοῦ Βέρνερ, καὶ ἐνῶ κατέπινε ποτήριον θερμοῦ καφῆ
ὑπὸ τοῦ Ῥέδαμ παρασκευασθέντος δι' αὐτόν, ἤρχιζε
νὰ διηγῆται εἰς τοὺς ἀκροαζομένους προσεκτικῶς περὶ
τῶν δυσχερειῶν καὶ τῶν κινδύνων, ἅτινα ὑπέστησαν,
καὶ πῶς ὁ Τεσακὲ ἔσωσε δις τὴν ζωὴν του. Ταῦτα εἶ-
πὼν ἔτεινε πρὸς τὸν παρκαθήμενον μελαψὸν υἱὸν
τοῦ δάσου, καταβροχθίζοντα ἤδη λίαν εὐχαρίστως
μυρὸν Ἰνδιάνου, τὴν δεξιάν του, καὶ ἔθλιψε τὴν βερυ-
πωμένην χεῖρα αὐτοῦ ζωηρῶς καὶ ἐγκαρδίως λέγων·
«Τεσακὲ, μὲ εὐηργέτησες, δὲν θὰ τὸ λησμονήσω,
καὶ δὲν θὰ ἦναι σφάλμα μου, ἐάν δὲν εὐρῶ περιστά-
σιν νὰ σοῦ ἀποδώσω τὰ ἴσα».

«Ὁ λευκὸς ἀδελφός μου ὁμιλεῖ καλῶς», ἀπεκρίθη
ὁ Ἰνδός, ἀποσπῶν τὴν χεῖρά του ἐκ τῆς τοῦ Γερμα-
νοῦ, καὶ προβαίνων εἰς τὴν ἀσχαλίαν του· «ἀλλὰ δὲν
εἶναι τὸ πρῶτον μονοπάτι, τὸ ὅποιον ἐπεράσαμεν
ὁμοῦ, καὶ οὔτε τὸ τελευταῖον θὰ ἦναι. Ὅταν ὁ Τε-
σακὲ στρατοπεδεύῃ τὴν νύκτα, τὸ δῆμα τοῦ βονά-

σου προφυλάττει πάντοτε δύο ἀνθρώπους ἐκ τῆς βρο-
χῆς. Ὁ Τεσακὲ καὶ ὁ λευκὸς ἀδελφός του εἶναι ἐν»!

«Καὶ σὰς ἤρκεσαν τὰ κηρία ἕως εἰς τὸ τέλος»;
ἠρώτησεν ὁ Ῥέδαμ. «Νὰ πᾶρ' ἡ κατάρρα, ἐμείναιτε
περισσότερον, ἀπὸ δεκαοκτὼ ὥρας εἰς τὴν ὀπῆν»!

«Ἐτελείωσαν, καὶ ἠναγκάσθημεν νὰ περιπατῶμεν
εἰς τὸ σκότος», ἀπεκρίθη ὁ Βέρνερ. «Νὰ σοῦ εἰπῶ,
Ῥέδαμ, τὸ σκότος ἦτο τόσον πυκνὸν ἐκεῖ κάτω,
ὥστε ἡμπορεῖς νὰ τὸ κόψῃς μὲ τὸ μαχαίρι· καὶ ἐπει-
τα τὸ ταξιδίδιον μέσα εἰς τὰ νερά πρρ! φρίττω ἀκό-
μη, ὅταν συλλογίζωμαι, ὅτι πρέπει νὰ τὰ περάσω
καὶ πάλιν διὰ νὰ πάρω τὸ ραβδωτόν μου».

«Ἐφέρετε τὴν ἄρκτον πλησίον εἰς τὴν εἴσοδον»,
ἠρώτησέ τις τῶν κυνηγῶν.

«Κεῖται πλησίον τοῦ δένδρου ἐκεῖ κάτω».

«Αἱ φλόγες τῆς πυρᾶς αὐτῆς ὑψοῦνται καὶ φθάνου-
σιν εἰς τὰ σύννεφα», ἀνέκραξεν ἄλλος τις, «ἐνῶ μό-
λις ἑκατὸν πόδας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, εὐρίσκονται τόσον
λαμπροὶ μνηροὶ ἄρκτου. Δότε μας βοήθειαν παιδιὰ!»
ἐξηκολούθησεν, ἀνασηκωθείς καὶ λύσας μακρὸν σχοι-
νίον ἐκ τῆς χαίτης τοῦ ἵππου του, ὅστις ἔβασκεν ἡσύ-
χως ὀλίγας ὀργυῖας μακρὰν. «Ὁ Βέρνερ δύναται νὰ
καταβῇ καὶ πάλιν καὶ νὰ δέσῃ τὸ σχοινίον εἰς τὸ
πτώμα τῆς ἄρκτου—αὐτὸς εἶναι ἀκόμη κατάβρεκτος
—καὶ ἐνῶ θὰ ζητεῖ τὸ ραβδωτόν του, ἡμεῖς θὰ φέρω-
μεν τὴν γραῖαν φίλην μας εἰς τὸ φῶς».

«Καλόν!» εἶπεν ὁ Βέρνερ, «Εὐχαριστῶ, ἀλλ' ἔχει
κάνεις ἀπὸ σὰς λαμπάδα; διότι ἤθελα νὰ ἔχω φῶς,
καὶ ἐκτὸς τούτου δὲν ἠξέρω, ἐάν θὰ ἡμπορέσω νὰ
εὐρῶ τὴν ὀπῆν εἰς τὸ σκότος».

«Ἐδῶ ὑπάρχει ἐν!» εἶπε κυνηγός τις, λαβὼν χον-
δρὴν λαμπάδα ἐκ τῶν πτυχῶν τῆς χλαίνης του, «καὶ
ἂν χρειάζησαι συνοδίαν, ἔρχομαι μαζύ σου».

«Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ», εἶπεν ὁ Βέρνερ, ἐνῶ
ἤναπτε τὸ φῶς καὶ ἐπλησίαζεν εἰς τὴν ὀπῆν, εἶναι
ἀνωφελές, καὶ ἐπομένως θὰ βραχῆς χωρὶς λόγον· τὸ
διάστημα εἶναι μικρὸν, καὶ θὰ φθάσω ὀγγίλωρα. Ρί-
ψε μου κάτω τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου».

Ταῦτα εἰπὼν ἐγένετο ἄφαντος πάλιν εἰς τὴν ὀπῆν
καὶ ἔδωκεν εὐθὺς τὸ σημεῖον τῆς ὑψώσεως· ἀλλ' ὁ
Τεσακὲ φοβούμενος μήπως ἀπλοῦν τὸ σχοινίον κοπῇ
ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸν βάρος, ἐβρίφη κάτω καὶ ἄλλο ἐν,
διὰ τοῦ ὅποιου ὁ Βέρνερ, ἔδρασε τοὺς πόδας καὶ τὸ σῶ-
μα τοῦ ζώου, καὶ διὰ τῶν ἠνωμένων ἀγῶνων καὶ τῶν
κραυγῶν τῶν κυνηγῶν, ἡ ἀποκτηθεῖσα μετὰ τοσαύ-
της δυσκολίας λεία ἔκειτο πλησίον τοῦ πυρὸς, χαιρε-
τηθεῖσα διὰ μεγάλων ὕλακων τῆς ἀγέλης τῶν κυ-
νῶν, οἵτινες περιεκύκλωσαν καὶ ἔλειχον τὸ πτώμα.
Εὐθὺς μετὰ ταῦτα τεθείσης πάλιν εἰς τὴν θέσιν τῆς
τῆς κλίμακος, τὴν ὅποιαν εἶχον ἀφαιρέσει πρὸς εὐχε-
ρεστέραν ἀνύψωσιν τῆς ἄρκτου, ἐφάνη καὶ ὁ Βέρνερ μὲ
τὸ ραβδωτόν του, καὶ εὐρεν εἰς τοὺς εὐχύμους μηρούς
τῆς ἄρκτου ἀμοιβὴν, μικρὰν ὅμως παραβαλλομένην
πρὸς τοὺς κινδύνους εἰς οὓς ἐξετέθη. Ἀμφότεροι δὲ
ὅτε Τεσακὲ καὶ αὐτὸς ἦσαν τῆς γνώμης νὰ μὴ κατα-

θώσι πλέον εις τὸ σπῆλαιον, καὶ εἴκοσι ἄρκοι ἂν ἦσαν ἐντὸς αὐτοῦ διότι, καθὼς οὐχὶ ἀλόγως παρετήρησαν ὁ Ἰνδὸς, ὑπῆρχε «πολλὸν ἀγῶν καὶ ὀλίγον κρέας.»

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὸ τρίχαπτον ἢ κοινῶς δαντέλλα λέγεται πρῶτον εὐρεθὲν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τῇ Ἑλλάδι· ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς κατασκευάζετο καὶ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Φλάνδρᾳ. Ἡ ἀρίστη νῦν κατασκευάζεται ἐν Βελγίῳ, Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ. Ἐν Βελγίῳ 150,000 γυναῖκες ἀσχολοῦνται εἰς τὴν κατασκευὴν αὐτῆς· ὑπάρχουσι δὲ καὶ 900 σχολεῖα, τὰ πλεῖστα ἐν μοναῖς, διδάσκοντά τὴν κατασκευὴν αὐτῆς. Ἡ πρὸς ταύτην χρησιμεύουσα κλωστή εἶναι λίαν λεπτὴ ἐπωλήθη δὲ καὶ μέχρι 12500 φρ. τὴν λίτρον! Διὰ τοῦτο ἡ δαντέλλα εἶναι πολυδάπανον κόσμημα. Υπολογίζεται ὅτι 500,000 ἐργατῶν δαντέλλας ὑπάρχουσιν ἐξ ὧν τὸ ἕμισυ ζῆ ἐν Γαλλίᾳ. Ἡ βασίλισσα Βικτωρία ὅπως ἀνακουφίσῃ τὴν πενίαν τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ κατασκευαστῶν τῆς δαντέλλας διέταξε τὸ νυμφικὸν αὐτῆς φόρεμα νὰ κατασκευασθῇ παρ' αὐτῶν, ἐκόσθησε δὲ 25,000 φρ. Δύο τῶν θυγατέρων τῆς καὶ ἡ πριγκίπισσα τῆς Οὐαλλίας ἔπραξαν ταῦτό. Ἐν Νοτιογγαλίᾳ κατασκευάζουσι δαντέλλαν διὰ μηχανῶν.

* * * Ἡ βουλή τῶν Ἡν. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐψήφισε νόμον δι' οὗ περιορίζεται ἡ μετανάστευσις τῶν Κινέζων εἰς τὴν χώραν. Ἀπαγορεύει εἰς πῶς νὰ κοιῶσιν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας πλειότερους τῶν 15 Κινέζων εἰς ἓνα πλοῦν.

* * * Τὸ ποσὸν τοῦ ὕδατος τοῦ ἐκ τοῦ καταρράκτου τοῦ Νιαγάρα καταπίπτοντος καθ' ὥραν ζυγίζει 100 ἑκατομμύρια τόνους. Πρὸς ἕξαρον τοσοῦτου βάρους εἰς τὸ σημεῖον ἐξ οὗ καταπίπτει, θὰ ἐγχειάζετο ἡ κατανάλωσις 260 εκατ. τόνων γαιανθράκων κατ' ἔτος· ὅσον εἶναι τὸ καταναλισκόμενον νῦν ποσὸν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.

* * * Ὁ ἥλιος ἔλαμψε ζωηρὸς ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1878 ἐπὶ 1250 ὥρας ἤτοι 28 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐκ τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν ὥρῶν (4454), καθ' ἃς εἶναι ὑπεράνω τοῦ ὀρίζοντος. Διὰ τοῦτο ὁ Βύρων ἀνόμασε τὴν Ἑλλάδα «γῆν τοῦ ἡλίου.»

* * * Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1851 μέχρι τοῦ 1878, 28,000 πρόσωπα ἀπώλοντο ἐν τοῖς μεταλλείοις τῆς Ἀγγλίας κυρίως ἐν τοῖς ἀνθρακωρυχείοις.

* * * Κατὰ τὸ ἀπὸ τὸν ἔτος ἐν τῷ Ἡνωμένῳ Βασιλείῳ τῆς Ἀγγλίας ἐδηλώθησαν 1,522,525 γεννήσεις, ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν θανάτων ἀνήλθεν εἰς 716,165. Αἱ γεννήσεις ἀναλογουσι πρὸς τὸν ὅλον πληθυσμὸν ὡς 34 ἐπὶ 1000 οἱ δὲ θάνατοι ὡς 21 ἐπὶ χιλίων.

* * * Κατὰ τὸ ἔτος 1877 διήλθον διὰ τῶν ταχυδρομικῶν γραφείων τῆς Ἀγγλίας 1,477,828,200 ἐπιστολαί, ἐπιστολικά δελτάρια, ἐφημερίδες κτλ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν δελταρίων μόνον ἀνήλθεν εἰς 102,237,300. Πόσον ἤθελεν εὐεργετηθῆ τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν ἐάν εἰσέγοντο τὰ δελτάρια ἀντὶ 5 λεπτῶν ἕκαστον διὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἀλληλογραφίαν.

* * * Τὸ πολυαριθμότερον γάγγιον τῶν Δερβισῶν εἶναι τὸ τῶν περιστρεφόμενων ὧν αἱ θρήσκευτικαὶ τελεταὶ συνίστανται εἰς φανταστικούς χορούς τάχιστα ἐκτελουμένους ὑπὸ τὸν ἦχον μουσικῆς αὐλοῦ. Ἄμυ ὡς ἡ μουσικὴ πύσις ἀμέσως σταματᾷ οὐχὶ δὲ σπανίως πίπτουσι ἀναίσθητοι χαμαί. Ἐν τῇ τελετῇ ταύτῃ μνημονεύουσι τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῶν Μεθελσι Ζελαλεδίν ἐλ Ρουμί, Πέρσαν ποιητοῦ ἀποθανόντος ἐν ἔτει 1262 π. Χ. βεβαίως δὲ ὅτι ὁ ἀνθρωπος οὗτος θαυμασίως περιστρεφότο ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας ἀσιτος ἐνῶ ὁ σύντροφος αὐτοῦ Χόνζα ἐπαιξε τὸν αὐλόν.

* * * Τὸ ὕδωρ τοῦ Γάγγου ποταμοῦ θερμαίνεται παρὰ τῶν

Ἰνδῶν ὡς ἱερὸν μετακομιζόμενον αὐτὸ εἰς πάντα τὰ μέρη τῶν Ἰνδιῶν πρὸς χρῆσιν ἐν ἱεραῖς τελεταῖς. Οἱ Βραχμῖνοι πωλοῦσι τοῦτο εἰς τοὺς πιστοὺς ἀντὶ χρημάτων.

Ἡ «Ἐφημερίς» συσταίνουσα τὸ ἡμέτερον φύλλον λέγει :

«ΑΘΗΝΑΙΣ, ἐφημερίς μετὰ οἰκονογραφιῶν. Διὰ τοῦ ἀρτι ἐκδοθέντος 24ου αὐτῆς ἀριθμοῦ ἡ κομψὴ «Ἀθηναῖς» συνεπλήρωσε τὸ τρίτον αὐτῆς ἔτος. Κατὰ τὸ διαστήμα τοῦτο ὀλογὲν ἐβελτιοῦτο καὶ ἀνεπτύσσεται δι' ἐκλεκτῆς ὕλης καὶ εἰκονογραφικῶν σχετιζομένων πρὸς τὰ σύγχρονα, ὥστε κατέστη εὐάρεστος εἰς τοὺς κύκλους τῶν οἰκογενειῶν καὶ χρήσιμος εἰς τὴν πρώτην ἀνάπτυξιν τῶν ἀναγνώστων. Πραχρωσθῆσα δ' εἰς τὴν ἡλικίαν γίνεται ἐν μέτρῳ φιλάρεσκος τόσον, ὥστε μόνον τὴν καλαισθησίαν νὰ ἐξεγείρῃ, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ φιλοδάπανον, διότι ἡ συνδρομὴ τῆς εἶναι ἀναλόγως μικροτάτη ἢ 3 κατ' ἔτος.»

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Ἀθηναῖδος» προσφέρει εἰς τὸν ἀποστέλλοντα τὰ χρήματα 10 νέων συνδρομητῶν ἐν ἀντίτυπον «Τὰ Εὐρισκόμενα τοῦ Σολωμοῦ» ἢ ἓνα τόμον τῆς Ἑρμηνείας τῶν Εὐαγγελίων ὑπὸ Γ. Κωνσταντίνου.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ κκ. συνδρομηταὶ δύνανται ν' ἀποστείλωσι τὰς συνδρομάς των διὰ γραμματοσήμου ἑλληνικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ.

Εἰς τοὺς πληρόνοντας τὴν συνδρομὴν τῆς «Ἀθηναῖδος» δίδεται Δ ω ρ ε ἄ ν χρωματισμένην εἰκῶν.

«Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ἀπαξ τοῦ μηνὸς ἐκδιδομένη μετὰ 4 εἰκονογραφιῶν. Εὐχόμεθα εἰς τὴν συνάδελφον καλὴν ἐπιτυχίαν.

«Οἱ Πελασγοὶ ἐν τῷ Ἑλληνισμῷ» σὺν παραρτήματι περὶ Βλάχων καὶ Βουλγάρων, ὑπὸ Θ. Α. Πασχίδου. Συσταίνουμεν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ φυλλαδίου τούτου.

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς ΑΘΗΝΑΙΔΟΣ εὐρίσκονται τὰ ἐξῆς Περιοδικά: Ο Α', Β' καὶ Γ' Τόμος τῆς Ἀθηναῖδος ἕκαστος φρ. 3.

«LECTURES ILLUSTRÉES POUR LES ENFANTS» ἐκδιδομένη ἐν Λωσάνῃ τῆς Ἑλβετίας εἰς φυλλάδιον 16 σελίδων κατὰ μῆνα καὶ κοσμοῦμενον διὰ 4 ἢ 5 ὥρασιότατων εἰκόνων. Τιμὴ συνδρομῆς ἐτησίως προπληρωτέας φρ. 2.50.

«L'AMI DE LA MAISON» μηνιαῖον περιοδικὸν ἐκδιδομένη ἐν Παρισίοις εἰς μέγα φύλλον κοσμοῦμενον διὰ τριῶν εἰκόνων ὧν ἡ μία καλύπτει ὅλοκληρον τὴν πρώτην σελίδα. Τιμὴ συνδρομῆς φρ. 3.

ΣΗΜ. Ἐπίσης εὐρίσκονται καὶ βιβλία Ἀγγλικὰ καὶ Γαλλικὰ κομψῶς δεδεμένα.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Βιβλιοδετεῖον Κ. Α. Γεράρδου, ὁδὸς Γιοργαντζιλάρ ἀριθ. 100.